

IMPRESSIE

Louis verbrak de verbinding nadat ze afscheid van Claire genomen had, ze betaalde de koffie en liep naar buiten. Plotseling stopte de grote zilverkleurige Hummer naast haar, Jim gooide de deur open, stapte uit en liep naar haar toe:

'Instappen', zei hij streng, ze besepte dat hij geen tegenspraak duldde.

Ze liet zich naar de passagierskant van de grote auto dirigeren en stapte in. Jim reed de stad uit. Op een grote parkeerplaats bij een landweggetje stopte hij en stapte uit. Hij had de hele rit geen woord gezegd en Louis net zo min. Ze besloot ook uit te stappen, anders zou hij haar toch uit de auto halen, ze kende hem inmiddels goed genoeg. Hij pakte haar pols en liep met haar het weggetje in. Opeens bleef hij staan en draaide zich om naar haar toe, hij had haar pols nog steeds vast:

'Waag het niet weer om zomaar weg te lopen', zei hij met een boze stem en een nog bozer blik.

'Waag jij het niet om de rollen om te draaien, jij was degene die dit veroorzaakt heeft', zei Louis misschien nog wel bozer en met haar kin omhoog, ze was op geen enkele manier bang of onder de indruk voor de imposante reus die voor haar stond met dit keer een gezicht als een donderwolk.

'Dat is waar, en daar bied ik je mijn excuses voor aan, ik had dat niet mogen zeggen, maar je had me best kunnen vertellen dat Claire haar auto stuk was en dat ze dringend naar het werk moest', zei hij nog steeds op boze toon.

'Claire heeft me dat pas verteld toen ik bij haar was, ik wist het niet, ze heeft alleen gezegd dat ik dringend bij haar moest komen, meer niet en dat heb ik tegen je gezegd'. Ze liet zich niet overdonderen door zijn dreigende blik en brede gestalte, geen sprake van.

'Ja, dat heb je ook gezegd, dus je wist niet waarom je bij haar moest komen?'

'Nee, dat wist ik inderdaad niet. Maar daar gaat het hier niet om, het gaat erom wat jij tegen mij gezegd hebt. Daar was ik boos over en daarom ben ik zo weggelopen. Wat denk je wel wie je bent om me zo te beledigen'. Ze was witheet, hij kon haar boosheid bijna lijfelijk voelen.

'Het spijt me, het spijt me echt, ik had het niet mogen zeggen'.

'Nee', zei Louis terwijl ze zich van hem wegdraaide, 'dat had je ook niet mogen zeggen'. Ze was zo boos dat ze emotioneel werd en dat gunde ze hem absoluut niet.

Jim probeerde haar aan haar pols naar zich toe te trekken maar Louis verzette zich door hem haar rug toe te draaien, ze kon zich toch niet los trekken, wat Jim eenmaal vast had liet hij niet meer los.

De tranen waren in haar ogen geschoten en ze wilde niet dat hij ze zag, maar hij merkte aan haar hele houding dat ze van streek was en dat ze dat voor hem probeerde te verbergen. Hij liet haar pols los en trok haar in zijn armen, zijn hand gleed onder haar kin en drukte haar gezicht omhoog. Hij zag de tranen die over haar wangen liepen en hij voelde de boosheid in haar lichaam. Zacht gleden zijn lippen over haar wangen om haar tranen weg te kussen, het was zijn schuld dat ze moest huilen, hij moest het goed maken, zo snel mogelijk.

'Hou je nog een beetje van me', fluisterde hij met zijn gezicht tegen haar natte wang.

Het bleef even heel stil, Jim hield zijn adem in: 'Ja natuurlijk hou ik van je, daarom deed het ook pijn'.

Hij verschool zijn gezicht in haar hals en begreep het, als je niet van iemand houdt kan zo'n opmerking je niets schelen, maar Louis hield van hem en daarom deed het pijn. Oh, hij was een idioot om de vrouw die van hem hield pijn te doen, maar het was gebeurd en hij moest het goed maken.

'Kom, ik neem je mee naar huis', fluisterde hij terwijl hij weer haar tranen wegstreekte, 'ik maak het weer goed met je, dat beloof ik'.

Louis veegde over haar wang, de tranen waren nog niet helemaal gestopt. Ze zuchtte trillend en diep, hij trok haar dicht tegen zich aan en ze kon het niet laten, ze sloeg nog steeds boos met haar vuist tegen zijn borst. Snel greep hij haar hand vast en legde die achter haar rug, met één hand kon hij haar beide armen vasthouden en zijn vrije hand gleed door haar haar en hals.

'Herinner je je het nog?', fluisterde hij in haar honingblonde haar, 'de allereerste keer dat ik je vasthield? Op precies dezelfde manier? Toen sloeg je ook met je vuist tegen mijn borst omdat je boos op me was. Je zei toen precies hetzelfde: 'Wie denk je wel niet wie je bent', beet je me toen boos toe. Ik trok je tegen me aan, net als nu, en zag en voelde hoe boos je was, maar je buik reageerde ook op mij, die kon je niet sturen, die drukte zichzelf in een reactie tegen mij aan. Ik moest om je lachen, zo ontzettend boos en toch ook zo lief en mooi, op dat moment wilde ik je al kussen, ik wilde je in mijn bed, ik wilde je overgave, ik wilde met je vrijen. Je was heerlijk zoals je daar zo boos tegen me aan stond, net zoals nu. Toen durfde ik je niet te kussen, we kenden elkaar net vijf minuten, maar nu durf ik het wel, nu durf ik je wel te kussen, hoe boos je ook maar bent'.

Zijn mond gleed naar de hare en zijn lippen raakten haar mond. Haar buik reageerde weer automatisch tegen zijn onderlichaam en ze gromde van frustratie. Zijn kus was eerst voorzichtig, aftastend, maar als snel drong zijn tong bij haar naar binnen en hij voelde hoe haar buik weer reageerde, ze kon het niet tegen houden.